

Sygn. akt I UK 482/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania D. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o wyrównanie emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 1428/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonej wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 lipca 2014 r., zaskarżając go w całości.

Zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. „art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodany przez art. 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 9, poz. 118), który obowiązywał od 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r. i wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadą demokratycznego państwa prawnego”; ponadto art. 133 ust. 1 pkt 2 i art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; oraz art. 45

ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1097).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania uzasadniano koniecznością rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie pytania, czy „skoro zawieszenie świadczeń na podstawie wprowadzonych do ustawy przepisów odbywa się z urzędu, to tym samym wznawianie wypłaty świadczeń po uchyleniu przepisu (przyczyny zawieszenia) winno odbywać się na wniosek, ale przypadać od wejścia w życie zmiany legislacyjnej”. Wskazano w tym kontekście na konieczność dokonania zasadniczej wykładni art. 45 ust. 1 ustawy o emeryturach kapitałowych, którego treść, zdaniem pełnomocnika skarżącej, nie przesądza samoistnie o tym, że wyrównanie spornego świadczenia winno następować najwcześniej od miesiąca złożenia wniosku. Ponadto, pełnomocnik skarżącej wskazał, że niezbędnym jest ustalenie prawidłowości wysyłania informacji przez organ rentowy z perspektywy art. 45 ust. 2 ustawy o emerytach kapitałowych, który nie określa precyzyjnie wymogów co do treści tych informacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przypadku wskazania jako przesłanki tzw. przedsądu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skarżący powinien zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002). Należy dodać, że zadaniem Sądu Najwyższego działającego jako sąd kasacyjny nie jest zastępowanie sądów powszechnych w orzekaniu, poprzez dokonywanie zwykłej, przynależnej każdemu sądowi interpretacji przepisów, z wykorzystaniem wiedzy, jaką niosą same przepisy oraz ich rozumienie w dotychczasowym orzecznictwie i doktrynie prawa (postanowienie SN z 29 października 2009 r., III CZP 74/09, LEX nr 551887).

Skarga nie spełniania powyższych warunków. Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych jednoznacznie wynika, że wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszone na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przepis ten nie modyfikuje w żaden sposób wynikającej z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zasady wypłaty wstrzymanych świadczeń wyrażonej w art. 135 ust. 1 tej ustawy, tzn. zasady, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z wyjątkiem określonym w ust. 2, który dotyczy wyłącznie przypadku niedoręczenia świadczeń z przyczyn niezależnych od organu rentowego (postanowienie SN z 29 marca 2012 r., I UK 417/11, LEX nr 1214555). Uwzględniając powyższe, sformułowany w skardze kasacyjnej problem nie budzi wątpliwości w stopniu wymaganym przez przesłankę przedsądu określoną w art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Jako istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trudno również zakwalifikować zastrzeżenia skarżącej dotyczące prawidłowości wysyłania informacji przez organ rentowy w kontekście art. 45 ust. 2 ustawy o emeryturach kapitałowych. Argumentacja pełnomocnika skarżącej ogranicza się bowiem do zarzutów sformułowanych wobec ustawodawcy.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.